

Necredința noastră

Am oprit gândul, am uitat sufletul
Puterea s-a dus din noi
Lupta am pierdut-o, răul
L-am instala! cu ochii goi
Citim poezii, articole și romane
Iar plini de mândrie dăm sentințe.

Greu și cu umilință ne apasă
Moștenirea noastră, noile ființe
Se uită spre cerul de pretutindeni
Toate li se par un cosmos plin de antologie.

Cheia

S-a închis ușa ce deschidea
Lumea noastră și sufletul
Plin de păcate și cuget neliniștit.
Am aruncat metalul care rupea
Bariera pământului nostru
Și am refuzat să cunosc misterul
Meu și al lumii.

Nu mai pot găsi drumul
Spre Tine și spre mine
Aruncată în praf uitat
Cheia s-a răsucit
Deschizând uși în pământ.

Poeziei

Am plecat de lângă tine
Iar versul l-am uitat.
În colț lângă mine
Frumos ai suspinat.

Pașii tăi răsunau pe astrul meu
Mirosul tău aruncă săgeți
Ca versurile nefericitului Orfeu
Oare cândva ai să mă ierți.

Un timp și lumea s-a oprit
Un zâmbet și vraja s-a rupt
Nu mă pot opri din iubit
Iar din amorul fugit.

Eu nu mai scriu nimic
Talentul l-am aruncat
Versurile mă fac tot mai mic
De când tu m-ai uitat.

Pe tine te caut dar
Mut și Orb sunt, iar
Stiloul nu poate scrie pe ziar
Versuri uitate pe o frunză de arțar.

Te-am aruncat în ocean

Tu ai dispărut
Te-am regăsit în van
Privirea ta m-a durut.

Rugă

Într-o stranie odaie
Stau și mă uit
Cu o oarecare văpaie.

Mă uit în oglindă chinuit
S-a oprit versul poezilor
S-a stins flacăra barzilor
Tu, pământul meu trădat

Nu uita că m-am rugat
La munții și văile tale
Să-mi redai versurile...

Autor: ALEXANDRU CRISTIAN